

Dragostea lui Dumnezeu între credincioși

Dragoste receptivă

Text biblic : Fapte 4:32-37, 5:1-11

Versetul de aur

Multimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște.

Fapte 4:32

Introducere

Luca și Faptele cuprind o lucrare în două volume, scrisă de un singur autor, presupus a fi Luca, medicul și însoțitorul lui Pavel (Coloseni 4:14). Primul volum, Evanghelia după Luca, spune istoria lui Isus: nașterea, slujirea, răstignirea și învierea sa. Al doilea volum, Faptele Apostolilor, spune istoria bisericii din secolul I, care începe în Ierusalim și se încheie cu sosirea lui Pavel în capitala imperială, Roma. Ne uităm la cartea Faptelor pentru a înțelege natura bisericii încă de la început. Făcând acest lucru, sperăm să înțelegem mai bine intenția lui Hristos pentru biserica sa, așa cum s-a exprimat prin apostolii săi de încredere și, astfel, să înțelegem cum ar trebui să fie biserica astăzi. Din Fapte realizăm misiunea principală a bisericii: să împărtășim Evanghelia „până la capătul pământului” (Fapte 1: 8). Aflăm că acest imperativ de a predica vestea bună despre Isus trebuie să reziste la batjocură (2:13), la dubii (3: 11–12) și chiar la persecuția coordonată (4: 1-3). Cu toate acestea, biserica din secolul I din Ierusalim a avut parte de probleme. S-a confruntat cu probleme de succesiune a conducerii (Fapte 1: 15–26). A avut provocări organizaționale (6: 1–6). Iubita părtășie a suferit chiar și o minciună cu privire la vânzarea pământului (Fapte 5: 1–11).

Contextul lecției

I. Unirea și dragostea credincioșilor (Fapte 4:32-37)

A. Unitate în scop (v32-35)

Toți credincioșii sunt o majoritate unanimă, căci ei erau ”o inimă și un suflet”. Inima semnifică voința hotărâtă a acestor oameni - aveau dorințe și planuri comune. Mîntea este tradusă în altă parte ca „suflet” (Marcu 8:36; Luca 10:27). Vechiul Testament folosește expresia „inimă și suflet” pentru a indica întreaga ființă (Deut13: 3; Iosua 22: 5). În aceste exemple, oamenii sunt chemați să-L iubească pe Dumnezeu cu toată ființa lor; nu trebuiau să lase nimic din ei pentru închinarea la vreun zeu. Așa cum biserica a fost unită în devotament pentru Domnul, la fel au fost unită în a arăta acea iubire prin ajutorarea unuia pentru altul. Scopul lor era să împartă tot ce aveau, astfel încât nimeni nu a suferit sărăcie (Fapte 2: 44–45). Au împărțit tot ce au avut. Aceasta nu înseamnă că și-au predat toți banii, bunurile și proprietățile conducătorilor bisericii și au trăit o viață complet comunitară. În schimb, toată lumea a dat cu generozitate să ofere celor care au nevoie. Aceasta corespunde intenției legii de a se asigura că „nu există oameni săraci printre voi” (Deut 15: 4), ținta constantă pentru poporul lui Dumnezeu.

II. Inșelăciunea expusă (Fapte 5:1-11)

A. Planul celor doi (v1-2)

Ananias și Safira servesc drept exemplu negativ pentru Barnaba. Impresia noastră inițială poate fi că partea negativă este că vânzarea unei părți de proprietate și, spre deosebire de

Barnabas, este de a da mai puțin de 100% din vânzare. Dar aceasta se va dovedi a fi o concluzie greșită pe măsură ce restul poveștii se desfășoară.

B. Satana și Anania (v3-6)

Decizia lor de a vinde pământul nu a fost greșită și nici faptul că nu au dat totul din vânzarea pământului. Ce a fost greșit a fost faptul că au mințit. A minți ființele umane este destul de rău; a minți Duhul Sfânt este mult mai rău! Anania știa că banii pe care i-a pus la picioarele lui Petru erau doar o parte din prețul de vânzare și, spre surprinderea lui, Petru știa și el. Nici Dumnezeu și nici Petru nu au dat lui Anania timp să se apere. Toți s-au umplut de frică. Dar în acest caz, frica pare a fi de felul care provoacă un respect mai mare pentru Dumnezeu.

C. Duhul sfânt și Safira (v7-11)

Cam după 3 ore vine și Safira, crezând că Anania a adus darul său și a fost laudat pentru aceasta, ceea ce de asemenea aștepta și ea. Petru o întreabă de bani și ea confirmă prețul, ceea ce înseamnă că cei doi s-au înțeles despre aceasta. Ea a pus la încercare Duhul Domnului. Nu putem niciodată să-L ispitim pe Dumnezeu și să ne așteptăm ca el să nu știe (Iacov 1:13). Putem, totuși, să încercăm răbdarea lui Dumnezeu cu un test. Cei care testează răbdarea lui Dumnezeu joacă un joc periculos, un joc al unui nebun (Deut 6:16 când Israelii au cerut apă la Masa). La fel ca și soțul, ei Safira nu a avut timp să se apere. Safira a căzut la pământ moartă, iar feciorii care au îngropat pe Anania, au venit să o îngroape și pe ea. Teama comunității cauzată de decesele lui Anania și Safira s-a intensificat. Cu siguranță, oamenii s-au întrebat ce se întâmplă în această comunitate a lor! Nimeni nu părea să pună la îndoială că Dumnezeu a acționat într-un mod puternic, judicios. Barnaba a încurajat pe toți cei care doreau să fie generoși; Anania și Safira au îngrozit pe toți cei care au crezut că ar putea păcăli pe Dumnezeu și biserica cu evlavie falsă și minciună.

Concluzii

Deși este posibil să nu înțelegem exact cum lucrează Duhul în biserică sau ce vrea El întotdeauna, activitatea bisericească este o activitate serioasă. Credința și frauda nu pot coexista. Din acest motiv, atunci când vom permite Duhului să ne conducă, vom fi adevărați dăruitori precum Barnaba, nu vicleni și înșelători ca Anania și Safira.

Duplicitatea din cadrul bisericii ne poate distruge în întregime și trebuie tratată cu severitate. Insuși gândul de a face o faptă bună pentru a primi laudă și onoruri încalcă spiritul de caritate. Așa cum a învățat Isus, atunci când dăm ajutor pentru săraci, ar trebui să fie atât de secret încât mâna noastră stângă să nu știe despre banii pe care mâna noastră dreaptă îi pune în coșul de dărmicie (Matei 6: 3). Aceasta necesită un echilibru delicat de a fi martor în același timp (5:16). Dar când cedăm inimile noastre Duhului, știm că el vede faptele noastre și le binecuvântează (6: 4).

Ce trebuie să memorăm: *Duhul Sfânt lucrează cu putere în biserică.*